

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **C. C. C.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2014, čj. MV-66941-3/SO/SEN-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, čj. 6 A 206/2014-56,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, čj. 6 A 206/2014-56, a rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2014, čj. MV-66941-3/SO/SEN-2014, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 24 456 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., advokáta se sídlem Opletalova 25, Praha 1, **ve lhůtě 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, zamítlo rozhodnutím ze dne 18. 4. 2014 žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu z důvodu nesplnění podmínky, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU (§ 87b ve spojení s § 15a

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). Žalovaná zamítla žalobcovo odvolání dne 30. 9. 2014 a rozhodnutí ministerstva potvrdila.

[2] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou, kterou městský soud zamítl rozsudkem ze dne 25. 10. 2016. Soud považoval za logické závěry žalované ohledně námitky, podle níž mělo ministerstvo žádost buďto zamítnout podle § 87e zákona o pobytu cizinců (nikoliv podle § 87b a § 15a téhož zákona), anebo řízení zastavit podle § 66 správního řádu. Žalovaná totiž v napadeném rozhodnutí vysvětlila, z jakého důvodu se výrok opírá o § 87b zákona o pobytu cizinců, tedy zejména že postup podle § 87e se týká rodinných příslušníků občanů EU; v případě žalobce však není tato podmínka splněna. Městský soud dále dodal, že i kdyby žalovaná skutečně při formulaci výroku uvedla nesprávné zákonné ustanovení, nejednalo by se o vadu takové intenzity, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, resp. postavení žalobce by se tím nijak nezměnilo k lepšímu.

[3] Soud dále neshledal pochybení ani v zjištěném rozsahu skutkového stavu a v postupu při dokazování. Žalobce měl v úmyslu prokazovat své tvrzení, že jeho vztah k nevlastnímu synovi (nar. v roce 2007), který je občanem ČR a synem jeho manželky z předchozího manželství, je obdobný vztahu otce a syna, čestnými prohlášeními tří osob. Čestná prohlášení sama o sobě nemohla dle soudu tuto skutečnost prokázat, obdobně ani pět předložených fotografií nemá natolik vypovídající hodnotu, aby vztah žalobce k nezletilému prokázaly. Jiné důkazní návrhy žalobce neučinil, a to ani po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Tuto skutečnost nelze klást k tíži správním orgánům. Soud také nepřisvědčil žalobcově námitce, že správní orgány odmítly připustit prohlášení jako důkazy. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná naopak přesně uvedla, proč považuje každé z předložených čestných prohlášení za nedůvěryhodné. Čestná prohlášení buďto neobsahovala rozhodné skutečnosti vůbec, anebo skutečnosti v nich obsažené nelze nijak ověřit.

[4] Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že ministerstvo mělo v případě pochybností o doložených čestných prohlášeních postupovat podle § 3 správního řádu a provést výslechy prohlašujících osob a účastníků řízení: podle něj naopak žalobce nese podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců břemeno tvrzení i břemeno důkazní.

[5] Konečně městský soud považoval za nepřípadnou námitku, že se ministerstvo nezabývalo přiměřeností dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v rozhodnutí o odvolání dále doplnila, že po zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu za účelem sdílení společné domácnosti s občanem EU není cizinci zakázán vstup a pobyt na území ČR. Uvedené odůvodnění považoval městský soud za dostačující.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. NSS usnesením ze dne 13. 1. 2017 nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

pokračování

[7] Kasační námitky téměř doslovně kopírují žalobní i odvolací námitky. Stěžovatel podle svého přesvědčení prokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, protože doložil tři čestná prohlášení a fotografie s nevlastním synem. Mělo-li ministerstvo pochybnosti o důkazní hodnotě těchto listin, mělo stěžovatele vyzvat k doložení jiných dokladů a vyslechnout jej, jeho nevlastního syna nebo prohlašující osoby. Dále mohlo stěžovatele znovu vyzvat k odstranění vad žádosti. To ostatně sám stěžovatel navrhoval ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí.

[8] Dle stěžovatele správní orgány vycházely pouze z výsledků pobytové kontroly v úředním záznamu; pokud však z úředního záznamu plynou nějaké nesrovnalosti, musí správní orgán pokračovat v dokazování, např. v provedení výslechů osob oslovených v rámci pobytové kontroly (sousedi, ubytovatel). Stěžovatel k tomu odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 1 As 96/2008 a tam citovanou judikaturu.

[9] K zamítnutí jeho žádosti pak správní orgán nemohl použít § 87b ve spojení s § 15a téhož zákona, protože jde pouze o výkladová ustanovení a důvody zamítnutí žádosti upravuje § 87e; případně měl správní orgán řízení o žádosti zastavit. Konečně stěžovatel namítá, že se správní orgány vůbec nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle stěžovatele není pochyb, že jeho život a život jeho nejbližších byl rozhodnutím nepřiměřeně zasažen. Rozsudek městského soudu je v tomto ohledu nezákonný a nepřezkoumatelný.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Podle § 87b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu.* Dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců *k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.*

[13] Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se *ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.*

[14] Z uvedených ustanovení je zřejmé, že se týkají dvou kategorií osob: rodinných příslušníků občanů EU, anebo jiných cizinců, kteří sice z hlediska práva nejsou rodinnými příslušníky občanů EU, ale mají takový vztah vůči občanu EU fakticky. Aby mohli být považováni za rodinného příslušníka občana EU, musejí oproti rodinným příslušníkům

tuto skutečnost prokázat, tj. hodnověrně doložit, že mají s občanem EU trvalý vztah a že s ním žijí ve společné domácnosti. Teprve když je to prokázáno, lze na ně uplatnit ustanovení týkající se rodinných příslušníků občanů EU. Podle žalované ani podle městského soudu však stěžovatel tyto předpoklady neprokázal, protože důkazní prostředky, které předložil, byly z hlediska své důkazní síly nedostatečné.

[15] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelova žádost nesplňovala zákonem stanovené náležitosti, proto ministerstvo vydalo dne 30. 5. 2013 výzvu k odstranění vad žádosti, v níž požadovalo, aby stěžovatel ve stanovené lhůtě předložil cestovní doklad a doklad o osobním stavu, a dále doklad, který by potvrzoval, že je rodinným příslušníkem občana EU. Současně byl stěžovatel poučen o následcích nepředložení příslušných dokladů i o následcích toho, že doklady nebudou splňovat požadavky stanovené zákonem.

[16] Rodinný stav stěžovatele byl prokázán oddacím listem ze dne 14. 3. 2008, získaným z materiálů centrální evidence vedených na jméno stěžovatelovy manželky. Dne 10. 6. 2013 provedlo Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, místní šetření na adrese nahlášeného pobytu stěžovatele J. 656, Ú.. Policie zjistila, že se zde zdržoval stěžovatel, jeho manželka N. T. T. H., jejich syn C. A. T. (narozený v roce X), a dále že zde (jak stěžovatel sdělil) bydlí i starší syn paní N. – Š. Š. (narozený v roce X). Ten byl v té době u paní, která ho hlídá a učí česky. Dům patří panu J. H..

[17] Stěžovatel k výzvě ministerstva doložil písemná „čestná prohlášení“ několika osob a sadu pěti fotografií, na nichž je zachycen se svým nevlastním synem. V čestné prohlášení pana J. H. se uvádí, že stěžovatel a jeho manželka společně užívají byt na uvedené adrese s dětmi Š. Š. a C. A. T.. Společně hradí nájem a služby spojené s užíváním bytu, stěžovatel se stará o děti, doprovází je do školy, chodí s nimi na procházky a jejich vztah je trvalý a hluboký. Toto prohlášení považovaly správní orgány za problematické, neboť podle obsahu činí prohlášení pan J. H., podepsáno ale bylo paní H. H.; proto je neakceptovaly pro rozpor. Dále bylo doloženo čestné prohlášení paní J. M., která jako učitelka doučuje Š. Š. od počátku roku 2013. V tomto prohlášení se tvrdí, že stěžovatel doprovází nezletilého na výuku a vyzvedává ho. Nezletilý má stěžovatele prý rád a považuje jej za svého otce. Třetí, poslední předložené čestné prohlášení učinila manželka stěžovatele; uvádí zde, že všichni spolu sdílejí společnou domácnost a hradí služby spojené s jejím vedením. Podle správních orgánů však tato prohlášení nebyla dále nijak doložena, a nemohla tak hodnověrně prokázat sdílení společné domácnosti stěžovatele s občanem EU Š. Š..

[18] Správní orgány si byly vědomy, že na rozdíl od prokazování, že cizinec je občanem EU nebo rodinným příslušníkem občana EU, neexistuje konkrétní doklad k prokázání skutečnosti, že cizinec žije s jinou osobou ve společné domácnosti nebo že mezi manželem matky dítěte a dítětem, které má jiného otce, existuje vztah obdobný vztahu otec – dítě. Proto ve výzvě stěžovateli k odstranění vad podání ministerstvo uvedlo, jakým způsobem lze trvalé spolužití a sdílení společné domácnosti prokázat, a to souhrnem dokladů jako například dokladu o přihlášení k pobytu na společné adrese; evidenčního listu ze správy nemovitostí o počtu osob bydlících na dané adrese; dokladu o tom, že daná osoba je hlášena u lékaře, na úřadech, k doručení pošty; stvrzenek či trvalého příkazu k platbám např. nájemného, inkasa apod.

pokračování

[19] Prokázat, že cizinec má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, může být v praxi poměrně obtížné. Většinou zde nepostačí jen formální doklady (typu přihlášení k pobytu na určité adrese či účtů za služby), které již ze své povahy nemohou osvědčit existenci trvalého osobního vztahu mezi cizincem a občanem EU. NSS souhlasí s tím, že doklady toho typu, jaké uvedlo ministerstvo ve výzvě, mohou sloužit k prokázání toho, že cizinec skutečně žije na stejné adrese jako občan EU, k soužití s nímž svou žádost upíná, a že i finančně přispívá na chod jejich společné domácnosti (tedy k prokázání toho, že cizinec *žije s občanem EU ve společné domácnosti*). Zároveň však je v řízení třeba doložit onen citový vztah (*má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému*); k tomu mohou nejlépe sloužit typicky svědectví dalších osob (známých, sousedů apod.).

[20] Je pravda, že cizinec v řízení o žádosti má sám vyvinout důkazní aktivitu a snažit se prokazovat svá tvrzení. Nelze ale přehlížet, že právě v řízení o tomto typu žádosti je míra uvážení správního orgánu značně široká a cizinec nemůže dopředu předvídat, s jakým souhrnem dokladů se správní orgán ještě spokojí a jak přísně bude tyto doklady posuzovat. Pokud je tedy cizinec pasivní a nepředloží k výzvě doklady žádné, nebo jen takové, které se k jeho věci zjevně nevztahují, nemůže se svou žádostí uspět. Jiné však je, pokud cizinec v dobré víře předloží určité listiny, které sice neprokazují jeho úhrady za živobytí domácnosti, ale vztahují se k jeho faktickému soužití s občanem EU a k jejich vzájemnému citovému vztahu. V takovém případě je na správním orgánu, aby tyto listiny zhodnotil a případně již na základě těchto konkrétních listin sám dokazování doplnil – ostatně i v řízení podle zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a provádět za tímto účelem důkazy, i pokud je účastník nenavrhl (§ 3 a § 52 správního řádu, § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

[21] V této věci má NSS za to, že pokud měly správní orgány pochyby o věrohodnosti, pravdivosti či vůbec vypovídací hodnotě předložených čestných prohlášení, mohly a měly vyslechnout jejich autory, případně i samotného stěžovatele; ostatně stěžovatel to navrhoval již v odvolání. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že stěžovatel mohl navrhnout svědecké výpovědi již v řízení na prvním stupni, ale neudělal to, a odkázala na koncentraci řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Podle NSS však stěžovatel nemohl předvídat, že pokud čestná prohlášení nebudou ministerstvu postačovat, bude jeho žádost bez dalšího zamítnuta – naopak mohl očekávat, že ministerstvo si bude samo chtít ověřit skutečnosti zde sdělované a předvolá si jejich autory.

[22] Ministerstvo se v tomto řízení omezilo na to, že provedlo pobytovou kontrolu; ani ohledně ní však není soudu zřejmé, jak ji hodnotilo. Kontrola v místě hlášeného pobytu Š. Š. a stěžovatelovy manželky nebyla úspěšná (ani jeden z hlášených zde evidentně nepobýval); při kontrole na adrese v Ú. (kde měl hlášen pobyt stěžovatel) však byli zastiženi oba manželé i s mladším synem a stěžovatel sdělil, že Š. Š. (starší syn jeho manželky) je právě na doučování češtiny. Správní orgány se k pobytové kontrole ve svých rozhodnutích nijak nevyjádřily; podle soudu poskytla pobytová kontrola minimálně indicii o tom, že stěžovatel skutečně žije s manželkou a dětmi na jedné adrese, s touto indicií však správní orgány dále nepracovaly (ani tak, že by vysvětlily, proč např.

stěžovateli nevěří, že bydlí na adrese v Ú., nebo proč tam podle nich nebydlí Š. Š.). K tomu NSS dodává, že přihlášení k trvalému pobytu má pouze evidenční význam a není znakem domácnosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 21 Cdo 292/2013). NSS si je vědom toho, že stěžovatel se nesnažil prokázat své platby za společné bydlení či za jiné potřeby společné domácnosti; je však vhodné uvést, že pro existenci domácnosti není nutné, aby každý z jejích členů přispíval finančně na její chod (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2014, čj. 9 Azs 49/2014-27).

[23] K tomu, že stěžovatel bydlí v Ú. s celou rodinou (včetně nevlastního syna Š. Š.), se vztahují dvě ze tří předložených čestných prohlášení. U prvního z prohlášení bylo nejasné, jestli je učinil pan H. (což plyne z formulace prohlášení), nebo paní H. (která prohlášení podepsala). Jestliže však bylo zřejmé, že ubytovatelem je skutečně pan H. (ve spisu je založen výpis z katastru nemovitostí i potvrzení pana H. o zajištění ubytování), bylo s ohledem na tuto nejasnost tím spíše namístě, aby správní orgány předvolaly ubytovatele, vyslechly jej ke skutečnostem, které jsou obsahem prohlášení, a případně jej požádaly o upřesnění (kdo a jak hradí ve stěžovatelově rodině náklady za bydlení, odkdy zde bydlí rodina pohromadě, jak se jejich soužití jeví zvenčí). Druhé z prohlášení učinila stěžovatelova manželka; považovaly-li správní orgány její vyjádření za nedostatečné, měly ji vyslechnout a k týmž skutečnostem pak vyslechnout i samotného stěžovatele. Právě při zjišťování povahy osobních vztahů je velmi vhodné, aby byli vyslechnuti různí členové rodiny a mohli vlastními slovy popsat zkoumané soužití ze svého pohledu; ze shody či odlišnosti těchto různých pohledů pak lze usuzovat na věrohodnost jednotlivých tvrzení, a tím i na splnění podmínek podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[24] Ani k čestnému prohlášení paní J. M. se správní orgány nevyjádřily uspokojivě. Uvedly, že prohlášení je málo konkrétní: není zřejmé, na jaké škole paní M. vyučuje, zda je vůbec odbornou pedagožkou, jakou školu Š.Š. navštěvuje a kdo je jeho třídním učitelem. Podle soudu však pro posouzení povahy vztahu mezi stěžovatelem a Š. Š. nejsou tyto otázky podstatné; krom toho není ani zřejmé, jak by měla souviset odborná kvalifikace paní M. a její pracovní zařazení s tím, jakou školu Š. Š. navštěvuje a kdo je jeho třídním učitelem. O tom, jak se navenek jeví vztah mezi dítětem a jeho nevlastním rodičem, může přece mít co říci nejen třídní učitel či vůbec jiný odborný pedagog, který je zaměstnancem školy, ale třeba i „soukromá doučovatelka“ češtiny. Paní M. podle soudu neměla ambice „*vydávat prohlášení týkající se školní docházky*“ Š. Š., jak to formuluje ministerstvo: pouze shrnula svůj poměr k věci a svůj pohled na vztah stěžovatele a Š. Š. jako osoba, která se s oběma pravidelně vídá. V prohlášení uvedla i svou adresu, takže nešlo o osobu, kterou by nebylo možné ztotožnit. I paní M. tedy správní orgány mohly vyslechnout.

[25] NSS naproti tomu souhlasí se správními orgány i městským soudem v tom, že předložené fotografie, které zachycují stěžovatele a jeho nevlastního syna, nemají samy o sobě potřebnou vypovídací hodnotu; ideálně by tedy měly být doplněny fotografiemi dalšími a komentářem, který by stěžovatel mohl rovněž poskytnout při výslechu. Obecně platí, že k prokázání dlouhodobosti vztahu dvou osob je vhodné, aby fotografií bylo více a byly pořízeny při různých příležitostech. Zejména pokud cizinec hodlá prokázat dlouhodobý vztah k dítěti, lze očekávat, že z fotografií bude patrné, jak dítě rostlo.

pokračování

[26] K námitce týkající se výroku rozhodnutí ministerstva NSS podotýká, že ať už by správní orgán zamítl stěžovatelovu žádost podle zákona o pobytu cizinců, nebo řízení o jeho žádosti zastavil podle správního řádu, na postavení stěžovatele by to nic nezměnilo. Podle názoru NSS však správní orgán v tomto případě postupoval procesně (*nikoli ovšem věcně, viz výše*) správně, pokud žádost stěžovatele zamítl z důvodu podle § 87b a § 15a zákona o pobytu cizinců. Aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana EU, tj. aby se na něj vztahovala příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců o rodinných příslušnících občanů EU, i když tu není dán prokazatelný příbuzenský vztah, musí splnit dodatečné podmínky. Těmito podmínkami podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona jsou prokázání trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému a sdílení společné domácnosti. Pokud měl správní orgán za to, že stěžovatel tyto podmínky neprokázal, nemohl postupovat podle ustanovení, která dopadají pouze na rodinné příslušníky občanů EU.

[27] Námitka, podle níž správní orgány nezkoumaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života, byla formulována obecně a stěžovatel ji nijak neupřesnil. I v kasační stížnosti zopakoval, že správní orgán se má řídit hledisky vypočtenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, ovšem nijak nereagoval na to, jak se ke stejně formulované žalobní námitce vyjádřil krajský soud: o této části rozsudku krajského soudu uvedl pouze to, že je nedostatečná, nepřezkoumatelná a nesprávná. Žádný věcný argument však nevznesl, takže ani pro věcnou reakci NSS tu není místo.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] NSS má tedy na rozdíl od správních orgánů i městského soudu za to, že ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav; to zakládá vadu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kvůli níž nemůže rozsudek městského soudu obstát. Protože důvody pro zrušení rozhodnutí žalované byly dány již v řízení před městským soudem, zrušil NSS i rozhodnutí žalované [§ 110 odst. 2 písm. a) za přiměřeného použití § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.] a věc jí vrátil k dalšímu řízení, v němž se žalovaná bude řídit výše vysloveným právním názorem a doplní dokazování, nebude-li považovat listiny předložené stěžovatelem za průkazné či věrohodné.

[29] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne NSS v případě, že zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před soudem prvního stupně. O nákladech řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[30] Stěžovatel uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč. V řízení před městským soudem a před NSS byl stěžovatel zastoupen advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízení před městským soudem učinil advokát tři úkony právní služby – převzetí a přípravu právního zastoupení, sepis a podání žaloby a účast na jednání dne 25. 10. 2016 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. V řízení před NSS učinil advokát jeden úkon právní služby, a to sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil čtyři úkony právní služby. Odměna za jeden úkon právní služby činí

podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3 100 Kč, k níž je podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Celková výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí 13 600 Kč. Advokát je plátcem DPH, proto se tato částka zvyšuje o 21% DPH (2 856 Kč) na celkových 16 456 Kč.

[31] Celková náhrada nákladů řízení pro stěžovatele tedy představuje částku (8 000 + 16 456 =) 24 456 Kč, kterou je žalovaná povinna stěžovateli zaplatit k rukám jeho zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu